

29.1.3

4a (תיובתא דרב) → 5a (חוץ ממנחת חוטה ומנחת קנאות)

1. ואם לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירת האפה סלת לחטאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה פי חטאת היא: ויקרא ה, יא
 2. והביא האיש את אשתו אל הפה והביא את קרבנה עליה עשירת האיפה קמח שערים לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה פי מנחת קנאות הוא מנחת זכרון מזקרת עון: במדבר ה, טו
 3. מדוע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני ה': ויקרא י, יז
 4. ואם נפש כי תחטא ועשתה אחת מכל מצות ה' אשר לא תעשינה ולא ידע ואשם ונשא עונו: ויקרא ה, יז
 5. ושב הכהן ביום השביעי וראה והנה פשה הנגע בקירת הבית: ובא הפה וראה והנה פשה הנגע בבית ... ויקרא יד, לט, מד
 6. ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לוא יגיד ונשא עונו: ויקרא ה, א
 7. וסמוך את ידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת במקום אשר ישחט את העולה: ויקרא ד, לג
 8. אשם הוא אשם אשם לה': ויקרא ה, יט

- I Analysis of the two exclusions in the משנה – מנחת סוטה and מנחת חוטה – if performed לשמן invalid – שלא לשמן invalid
- a source: מנחת חוטה – it's called a חטאת (v. 1) → like חטאת, if performed לשמו invalid
 - b source: מנחת קנאות – per ל"ג's explanation of why מותר מנחת קנאות goes לנדבה – v. 2 compares it to חטאת (v. 3)
 - i challenge: אשם should also be invalid if performed לשמו (besides ר"א opinion – א:א) per v. 4
 - ii answer: עונו is not the same as עון
 - 1 challenge: v. 5 – we equate ושב הכהן to ובה הכהן (in re: נגעי בתים)
 - 2 furthermore: v. 6 should tie חטאת to the word עונו → אשם should be equal
 - iii rather: we only infer עונו:עונו for purpose of מותר נדבה (per ר"נ's original statement to ר"נ) – not for לשמו
 - 1 challenge: we don't generally have a limited application of גז"ש (אין גזרה שווה למחצה)
 - (a) answer: in this case, v. 7 limits invalidity of לשמו to חטאת בהמה
 - iv rather: source of חטאת בהמה is from "חטאת היא"; states the same for our מנחות (vv. 1-2)
 - 1 challenge: אשם also has אשם (v. 8)
 - (a) answer: that is in re: after הקטרה, which is itself dispensible
 - (b) question: what is purpose of הוא (v. 8)?
 - (i) answer: per רב – an אשם set for grazing which is slaughtered עולה → סתם; but not before – אשם הוא
- II status of מנחת העמר where the קמיצה was doen לשמה
- a רב: invalid – since its purpose is to permit חדש and it didn't successfully do so
 - i and: same applies to אשם מצורע and אשם נזיר that were slaughtered לשמן
 - ii challenge (text): our משנה only lists מנחת חוטה and מנחת קנאות
 - 1 defense: our משנה only deals with מנחות יחיד, unaccompanied by זבחים and have no set time
 - iii challenge (to application to מצורע ואשם נזיר): א:א omits them from list (of 2) of לשמן
 - 1 answer: since other אשמות would be valid לשמן, שלא לשמן didn't want to state "אשם"
 - 2 challenge: if other קרבנות don't count for their owners (i.e. no כפרה), why consider them כשר?
 - (a) explanation: just as אשם מצורע is invalid because הכשיר ולא הכשיר, בא להכשיר ולא הכשיר, others are כפרו ולא כפרו
 - (b) answer (ר' ירמיה): we find that כפרה has a wider net – it can be effective posthumously
 - (i) proof: קנים ב:ה – if a חטאת brought her יולדת and died, the heirs bring her עולה
 - (c) challenge: also come posthumously: מעילה ג:ב – if a נזיר set aside money for his קרבנות and then died, some of them (עולה ושלמים) may be brought in some circumstances → מכשירין come מיתה לאחר מיתה
 - (i) answer (ר"פ): what ר' ירמיה meant was that we don't find a complete הכשר coming עולה מיתה
 - 1. explanation: עולה ושלמים are each a partial הכשר as each one alone could permit him to shave etc.
 - iv challenge: ruling that an אשם מצורע brought לשמו is valid, requires נסכים – but מוצורע must bring another אשם to fulfill his requirements
 - 1 conclusion: רב's position is rejected